

съ мрачни облаци, които скоро взели въ пленъ и слънцето; загърмѣло, затрещѣло въ поднебеснитѣ сводове и силенъ дъждъ рукналъ да вали. Тая промѣна на времето ускорило плана на турцитѣ и освободила смъртнитѣ останки на падналитѣ отъ по-нататъшнитѣ изтезания. Военната тржба засвирва за тръгване. Още едно бабаитско дѣло останало несвършено, за което самъ военниятъ комендатъ заедно съ башибозушкия дали своето съгласие. Това дѣло било отсичане главитѣ на избититѣ момчета, които щѣли да послужатъ за украшение на победоносната потеря. Около 60—70 души жадни за кръвъ башибозуци захванали да сѣкатъ главитѣ на убититѣ юнаци. Главата на Хаджията, който били познатъ вече на нападателитѣ по неговата скжпа униформа и оржие, била отсѣчена отъ най-вещия главорѣзъ, и отнесена заедно съ дрехитѣ и оржието му. Около 20—26 окървавени глави стърчели вече измежду редоветѣ на неприятелския станъ, забити на ножове и колове. Осемъ глави отъ бузлуджанскитѣ юнаци били занесени презъ Шипка въ Казанлъкъ, а 17 въ Търново. Въ числото на тия последнитѣ се намирала и главата на Хаджията, заедно съ дрехитѣ и оржието му. По сжщия начинъ било раздѣлено и оржието на борцитѣ.

Преди захождането на слънцето войската и башибозуцитѣ оставили Бузлуджа. Урвата, въ която били нашитѣ възстаници, представлявала човѣшка касапница

На една малка полянка, въ южната урза на Бузлуджа, сж погребани падналитѣ борци.
